

Præsten paa Søndag og Helligdage, men det er et Faktum, at mange Præster tillade sig at fravige denne Lov, og det er lidt mod Menighedens Vnske, at det sker. Derfor derfor § 1 ikke kan forklæres saaledes, at den holder Spørgsmaalet aabent om Tiden for Søndagsgudstjenesten, da er det, jeg skal anbefale Forslaget under Nu. 2, om at der indføres en Bestemmelse om, at Tiden for Søndagsgudstjenesten kun kan forandres efter de hidtil gjældende Regler. Efter hvad jeg kan se, ligger Spørgsmaalet om en Nødvendighed af dette Ændringsforslag i en forskjellig Betragtning, som synes at være tillegnet af den ærede Minister og af Udvalget, idet Udvalget, som den forandrede Titel viser, anser Loven for en Lov om Benyttelse af Kirkerne i Almindelighed, medens den høitærede Minister kun betragter Loven som en Lov om Benyttelse af Kirkerne udelukkende for den sædvanlige Søndagsgudstjeneste, og desuden man altsaa ikke faar en Udtalelse af Ministeren og Ordføreren om, at, naar Søndag og Helligdage ere tagne med ved Bestemmelserne i § 1 (ved Ordet „som“, er dette Ord kun et „sammenlignende som“ og ikke et „forændrende som“, kan jeg ikke Andet end anse det for nødvendigt at fastholde dette Forslag. Jeg tror, at man vil krænke mange Menigheders Ret, dersom man vil lægge Bestemmelsen om Tiden for Søndagsgudstjenesten ene i Præstens Haand. Den næste Paragraf, hvortil jeg har stillet Ændringsforslag, er § 4. I Henhold til de af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgkreds (Schleppegrell) indbragte Sagens 1ste Behandling fremsatte Bemærkninger, som jeg tiltraadte, har jeg stillet Forslag om, at det skal være 50 og ikke Hvertallet, man giver den i Paragrafen omtalte Ret, hvilket i mange Henseender maa anses for ønskeligt. Det vil gjælde om alle de store Menigheder, ikke blot de kjøbenhavnske med deres 24—26,000 Menneffer, men ogsaa de andre, som Silkeborg og Lyngby, hvor der er 7000—8000 Menneffer, at Bestemmelsen i § 4 faa godt som ikke vil kunne benyttes, naar man ikke drister sig til at sætte „et Antal af 50“ i Stedet for „Hvertallet“, og jeg kan ikke se Andet end, at naar 50 Menneffer ønske at bruge Kirken, og man har be-

stemt, under hvilken Form den maa bruges, er det rimeligt og billigt, at de faae den. Der næst har jeg søgt at undgaa den forunderlige Appel til Folketingskammeret i § 4 og har i Stedet derfor optaget dem, som ere stemmeberettigede ved Danmarks af Valgmenigheder efter Loven om disse. Jeg synes, at vi skulle se at komme høit fra denne evige Sammenblanden af Stat og Kirke, hvor den dog slet ikke er nødvendig, og naar vi sætte Tallet til 50, ville vi meget let kunne være frie for Lister, især hvis man optager de Udtryk, der findes i Valgmenighedsloven, „Familiefædre, Enker eller andre Personer med egen Husstand.“ Det tredje Ændringsforslag, som jeg har stillet under denne Paragraf, er et af de Ændringsforslag, jeg har troet at maatte stille under Vnsket om at faae Loven, idet jeg har en Fornemmelse af, at denne Paragraf ikke vilde kunne føres igennem uden denne Tilføining. Derfor lægger jeg Vægt paa den, ellers vilde jeg ikke irgøre den ved et eget Forslag, men skulde det være et af de Punkter, hvor man ved ikke at komme imøde vilde standse Loven, vilde det fortryde mig ikke at have stillet Ændringsforslag for dog at kunne faae Loven. Ved § 5 har jeg oprindeligt været tilbøielig til at gaa med Hvertallet, og jeg har været tilbøielig dertil af ganske særegne Grunde. Jeg har været tilbøielig dertil, fordi det forekom mig, at man paa den Maade bedst kunde give en billig og hensigtsmæssig Udvidelse af Valgmenighedsloven, idet enkelte Valgmenigheder have befundet sig i en vanffælig Stilling, ved at de, efter at have oprettet et Gudshus efter Gyne i en Kjøbstad, have faaet faa megen Tilslutning af Sognebaandsløbere fra et andet Sogn, at der har været al mulig Grund til i det Sogn at holde Gudstjeneste, og da har Administrationen forlangt, at de skulde staae nok et Gudshus; paa Hindsholm er der saaledes bygget et Kapel foruden det, der findes i Hjerteminde. Nu forekom det mig, at naar man gik ind paa den Tilføining, Hvertallet har forelaaet i § 5, vilde man derved komme Valgmenighedsbevægelsen imøde paa en naturlig og hensigtsmæssig Maade. Men da Hvertallet holder paa, at Valgmenigheds-